

Dějiny staveb 2001

Slovo úvodem

Vážení přítomní,

dovolte mi, abych na závěr úvodu vystřídal smrtelně věčné organizační pokyny kolegy Mikoty slovy poněkud měkčími. Po loňském předsedovi první konference Zdeňkovi Dragounovi, který je – jak známo – vedlejším pracovním poměrem básník, je ale moje situace v tomto ohledu podstatně obtížnější. Poetická a moudrá slova si totiž musím vypůjčovat, což zpravidla činím pomocí literárních a jiných, situačních citátů (mimochoodem – postupně ve mně stoupá dojem, že čím více situací člověk prožije, tím menší počet citátů – samozřejmě kvalitních – je pro jejich vystižení třeba).

Pro zahájení 2. konference stavebně historického průzkumu se mi zdají nejvhodnější citáty dva. První pronáší Steve Mac Queen ve filmu Sedm statečných a zní zhruba takto: „Zatím to jde dobře ... (jak slyšeli oknem ve 2. patře člověka, který padal ze 4. patra)". Protože optimismus první části tohoto citátu se při bliž-

ším zamyšlení bezpochyby přestane jevit jako perspektivní, nabízí se pro naši situaci jako případnější citát druhý, pocházející z ještě staršího filmu Julie, ty jsi kouzelná. V něm se hlavní hrdinka zamýšlí nad tím, co se jí právě opět přihodilo, a konstatuje: „Jednou, to je náhoda. Dvakrát, to už je poměr." Problém ve filmu se pochopitelně týkal mimomanželského sexu, ale přirovnání v souvislosti s naší konferencí je snad použitelné, protože intenzita odborného zanícení mnoha zpracovatelů stavebně historických průzkumů není od tělesného chtíče zřejmě nijak odlišná.

Přeji tedy druhé konferenci stavebně historického průzkumu, aby i pro ni a celý obor platilo: „Jednou, to je náhoda, ale dvakrát, to už je poměr".

Jiří Škabrada